

Samo GLAVAN in Jani TRDINA

Soavtorja ideje ParaWing

• Motorji in njihova čarobnost

Tako, kot večina navdušencev nad motorji in njihovo čarobnostjo, ki nas pripenja nase s pomočjo realne fizike (ne tiste iz šolskih klopi) in vsaj kančka adrenalina, sem tudi jaz tako dolgo težil, da sta mi starša, kljub pomislekom, pustila, da sem si iz prihrankov kupil prvi motor pri šestnajstih letih. Bil je Tomos 14 TLS. Ko jaz težim, potem težim. Verjamem, da bi marsikdo od bralcev to lahko potrdil. Pomisleki mame in očeta so se seveda razlikovali, saj sta bila tipična predstavnika edinih dveh spolov, ki jih razumen človek pozna: ženskega in moškega. Ona me je seveda že vnaprej videla na tleh, v drevesu, ali vsaj pod kolesi kakšnega kamiona, on je pa poznal pasti voženj z motorji, saj je tudi sam staknil marsikatero prasko, v delavnici je pa visela diploma za doseženo tretje mesto na Škofjeloški dirki iz ne vem katerega leta po Kristusu.

Po tem je šlo malo naprej, malo nazaj in malo na pol dolgočasno naprej, s Tomos Electronicom 90 (padel pri Fari, ker je spustila prva guma), MZ 250 in celim kupom Tomos Avtomaticov (padel v Šiški, ko sem prehiteval kolesarja, ki je tudi hotel prehitevat), ki sem jih menjal, kot usrane gate. Z njimi sem se vozil v vseh letnih časih v službo na Radio Glas Ljubljane in na hobi v Folklorno skupino Emona. Po teh epizodah je prišlo nekaj sušnih let in, kot deus ex machina - osamosvojitvena vojna. Drugega dne vojne sem si na hitrico kupil Tomos CTX 80 (nisem padel), da sem se lahko vozil mimo barikad v službo na Radio Kranj.

Tudi ta epizoda je dokaj hitro minila in takrat so se pa res začela motoristična sušna leta, saj je prišla gospa, pa prvi sin, pa drugi sin, pa veliko dela pri postavljanju Radia Hit in še več dela s postavljanjem RadiaDur.... Saj razumete, kaj želim povedat.

In ko smo se znebili otroških in radijskih pleníc, je spet prišel čas za enosledno veselje. Takrat nisi bil motorist, če nisi vozil chopperja, zato je bilo neizogibno nabaviti Yamaha Drag Star 650 (nisem padel, je pa odpadel en auspuh pri Crikvenici), ki me je ponesla tudi kam dlje, kot zgolj v službo, do Portoroža, čez Vršič, na ogled rallyja v Idrijo, na krem šnito na Bled, na krof na Trojane, ali šarlotko k Šikerju. Dokaj naraven korak v razvoju je sledil kaj kmalu s Suzukijem Freewindom (padel v Kosezah, ko sem zapeljal na oljni madež), ki me je razvajal z udobjem, ki se mi je še bolj prileglo malo kasneje na Hondi Varadero (sploh nisem padel), ki pa ni bil moj, ampak izposojen.

In po tem je prišlo obdobje, ki še traja in ne vem točno, kdaj se bo končalo: obdobje Honde GW. Že pred letom 2012, ko je bil model rahlo prenovljen, sem imel enega črnega (padel pri Mokronogu, ker sem trapasto zapeljal v levi ovinek, podrsal s ščitnikom po tleh, dvignil prvo kolo in »oddriftal« v naravo), ki sem ga moral pa po treh letih prodati, ker posel ni tekel, kot bi moral.

Omenjenega leta sem v Trzinu, pri že takrat bolj prijateljih, kot zgolj znancih, v podjetju AS Domžale, kupil še enega črnega (padel na cesti na Rakitno, ker sem se ne dovolj večče izognil srni – od takrat vsaki dve leti obiskujem tečaj varne vožnje na Vranskem).

Spoznal sem gospoda, ki me je s svojim prepričljivim nastopom nekako motiviral, da sem se včlanil v njegov klub. Ker sem človek iz medijev, mi je pomoč pri postavljanju njegove revije predstavljala zanimiv izziv, predvsem pa tudi strošek, ker sem iz svojega žepa plačal sodelavca, ki je dal na razpolago svoje znanje oblikovanja. Najin pečat je še dandanes viden na naslovnici revije. Ne samo oblikovno, tudi ime revije je bilo »moje« (zato ne vedo, da SloWing ne pomeni samo nekaj v zvezi s Slovenijo in Goldwingi, ampak tudi zelo dragocen nasvet za vse motoriste: slowing (down) = upočasnjevanje).

Skratka: kmalu sem spoznal zlaganost dobronamernosti in poštenja omenjenega možakarja in ko sem izvedel še za spletke, s katerimi je povzročal težave in tegobe članom, predstavnikom in predvsem predsedniku izvirnega, prvega in edinega legitimnega slovenskega kluba Goldwingerjev, sem se pridružil Združenju GW Slovenija.

Nisem pretirano družaben človek, nisem zabavljajč in nisem nekdo, ki bi se lahko prav dolgo »družil« ob pivu, čevapčičih in balkanoidni glasbi, zato sam sebe razumem bolj, kot dopisnega člana združenja, kar pa ne pomeni, da ne cenim ostalih članov, ko je pa eden od njih malo pretiraval v svoji objestnosti, primitivni perversnosti in – milo rečeno – sveti preproščini, sem mu pa pač povedal svoje in se mu umaknil. Pač nisem človek, ki bi samo zamahnil z roko in rekel: »Nej žvi žvau.«

Svoje poslanstvo v združenju sem osmislił z vsakoletnim organiziranjem dobredelne prireditve, imenovane Parawing, v okviru katere člani združenja vsako leto priredimo paraplegikom nepozabne vožnje z našimi motorji.

Na idejo o takih prireditvah sva prišla s prijateljem Janijem Trdino tistega, 2012. leta in prvič sva vožnjo opravila sama, da sva preverila najino tezo o tem, da se da paraplegike varno prevažati, kljub hendikepu. Spomnim se, kako naju je bilo kar malo strah, kako se bo vožnja iztekla, saj sem jaz čutil veliko odgovornost, on se pa tudi ni počutil preveč varno, saj se je zavedal, da bi se v primeru kakšnega neljubega dogodka kar težko lovil. Na vsaki vožnji, ki jih je bilo poleg tistih, na naših prireditvah kar nekaj, je vedno hitro premagal strah in zelo užival....

Toda Janija ni več. Takrat nisem mogel vedeti, zakaj je bil Don tako žalosten na fotografiji, ki sem jo posnel pred eno Janijevih zadnjih voženj.

Osma zaporedna prireditev, v juniju 2019, bo minila brez Janija na mojem zadnjem sedežu, a zagotovem vam lahko, da se Jani vedno vozi z menoj. On je moj varuh. Imejte vsi svoje varuhe. Lahko tudi angele varuhe....

Samo Glavan